

URAGAN

vaše kože, preživela deco uragana,
kornjače što snatre u vodenim pustinjama planktona
na mape sveta precrtavaju.
mrtvi se bude u njihovim rožnjačama,
a one, velike gracije,
prepričavaju jutra kojih se više ne sećaju.
rogovi morskih konjica gone me dalje u dubine
i ja poput njih postajem krvoločan.
modre trave okeana timare njihove grive,
dok paunice ručavaju grudi svojih mužjaka gore negde na kontinentu.

* * *

zelene ruke mrtvih ljudi mole me za dug život.
ja dete sam zaspalo sred talasa u kojem
osluškujem davno varenja hleba.
noć i noćne ptice, uraganom tovljene ptičurine,
bljuju nesvarenu mladunčad životinja i ljudi.
riba-bog, nema, šireći besmrtnost svojih škrga
mimoilazi me.
mimoilazi me
i harpun bačen sa palube oksidisanog broda.
nema tragova u razbesnelom moru.
nema ni mene koji sam video sliku noći silovane od svitaca.

* * *

traganje za gradovima završava se na grobljima.
ovde i svuda.
izbljuvani ne govore više.
oni oblače štavljene kože ovnova,
na lica lepe jarčeve brade.
u belim jaslama od jaja što ih,
po navici mahuna, u ljuske raspuknuše gladne ruke,
kriču mladunčad.
na trščane slamčice ispijaju plodove vode

i placenta novog jutra ukazuje se nakaznija nego pobačaj jedne device.
ne iščezavam probuđen u oderotinama.
sklanjam se da ne vidim dojke
koje će zadojiti novu rasu ljudi.

* * *

kretanjem vretena gibaju se teški oblici neba.
vidim ih zahvaljujući milostima koralnih sprudova.
pre smrti živeo sam u koloniji evnuških vračeva
i teška plodnost sada mi se vraća.
na obali ne očekuju moj dolazak.
okreću glave i pobadaju štapove na mestu gde će me voda izbaciti.
nova rasa ljudi tetovira prste u ostacima gnojnih reka
nižući crne figure slogova:
ošahaman šerih.
dimi se nakvašena zemlja.
magle i tišina
ulivaju mi nadu da su moje sestre i majka preživele veliku lomaču.

* * *

bose oči vide ratovanje boja.
svet se ukazuje poput divlje ljubavnice i pleše.
meteori bubnjeva odbijaju se o tanke kože
slaveći skorbu najeđu budućnosti.
suze i dlanovi konačnosti dišu ispod velike planine.
uznemiren rzanjem insekata,
sa mora posmatram curenje užarene bremenitosti
iz velikog grotla.

* * *

po knjizi: odvajanje od elemenata odigrava se
oslobađanjem zglobova od glasnog znoja.
zglobovi dišu.
dišem i ja.
dišem osporen škrgama.
nova rasa ljudi obnavlja sećanje preuraganskog ražnja.
moje telo živi glođući žute kosti svetih ljudi.

* * *

bude me šume zemljotresa.
na izgrizenom ostrvu
ždrelom šupljeg stenja otpočinje magmatska misa.
pokreti šire beonjače ritma
verujući u nezadrživo lomljenje svetla
beljeg od smrti ubijenih kornjača.
ramena i ruke očeličavaju krugove.
hiljade krugova.
hiljade moždanih kopita koja podražavaju snošaj udarca i tla.

* * *

vina i vreme sa smirnom.
sprava od tri imena debla.
erozije neproticanja izjednačavaju me sa svim dobima kome.
svet je nastao...
svet nestaje između prstiju rogatih konja.
iskopavaju balsamovana plemena.
menjaju slovne forme.
nova rasa ljudi peče u vatrama glinene vrčeve vodolije.
dve hiljade
sto
pedeset
ubica,
dve hiljade
sto
pedeset
ribara
odabira smrt vodenim kičmenjacima.
užarenost velikog grotla rodila je telo čije telo nisu okupali u vodi.